

Između krajnosti

Na prvu bih rekla za samu sebe da je Sloboda moje srednje ime, te bi svatko prema tome mogao zaključiti kako su velike šanse da napišem neki nenadjevivo genijalan tekst na tu temu s kojim ću se istaknuti iznad ostalih... Momentalno? Rekla bih da nema šanse. Iako je danas 7.7., moj neuništivo najsretniji datum među ostalih 364 u svakoj godini, moje su inspiracije nekako prejebački čvrsto zarobljene – u nekom mračnom i smrdljivom podrumu moje psihe... I vrište, ali su im svezana usta. I plaču, ali im sablasno gust mrak automatski ždere suze.

Pisanje je moja sloboda. Ta prosta i banalna rečenica govori o meni više nego što bi mogla reći iti jedna osoba koja me ikada poznavala. Već sam tisuću puta rekla da je za mene pisanje isto što i disanje, pa se evo po milijunti put ponavljam... Al' zar ne? Nema veće slobode od disanja. To nije ovisnost ubrizgana k'o porok proban iz čiste životne dosade. To nije ritam izmišljen od strane druge dimenzije koji pjevušim za ubiti ustajale monotonije. To je moje življenje. Ja se kladim da sam još u majčinoj utrobi smišljala prve stihove, a možda već ko dojenče u svom malom umu krojila filozofije. I jebe me se ako moje ime nikada ne zapamte. Jebe me se i za sve lektore, urednike, kritičare i 'kolege umjetnike' koji me vole i ne vole (s iskrenim izvinjenjem za one koji se osjećaju prozvanima). Jebe me se i tko čita i tko ne čita... Jer ja ću i dalje pisati. Pored i iznad svega toga. To je moja nenadjeviva sloboda. To je moja svrha.

Rođena sam pod Venerom u znaku Vage. Kažu da smo sanjari i vječni zaljubljenici... No ja vjerujem u horoskop u nekoj samo meni znanoj dozi, kao i u sve. Tako za mene ta vaga predstavlja upravo ono što i jest – balans i balanse. To su omjeri koje čitav život istančavamo trudeći se postići savršenstvo u svemu ili u bilo čemu. Doduše, relativno, jer svi smo mi unikati. No ima nešto u toj zlatnoj sredini, koja u principu nimalo ne ograničava samu poantu apsolutne slobode, već ako bolje razmislimo-pogađa točno u njezinu bit. Od religije do religije, od duhovnosti do prodane magle, pa sve do onog najdubljeg bitsvenog 'ja'; nišan je samo jedan – vjera. A to je, vjerujte, posve osobna stvar! Moja je mješavina svega i ničega, i opet i dakako – kao i u svemu! Jer ja sam mali kaos isto koliko i perfektno 'posloženo' biće. Ja sam juriš u prazno i spokojni mir, sve u jednom, jedno za sve. A kao zbroj svih tih malih znakova i doza kojima dajem značaj čisto po osjećaju; onom momentalnom i jedinstvenom (koje možemo nazvati intuicijom ili šestim čulom), proizlazi moja najveća vjera – u Jedno, u Boga, kao i u samu sebe kao jedinstveno jedno od Njega. Nekako se i previše trudim i uopće ne trudim objasniti to drugima, ali znam da je za mene ta veza između mog duha i tog Jednoga ipak preposebna i neraskidiva. I to je moja sloboda.

Bolje je misliti svojom glavom i biti luđak među masom ostalih, ako si uvjereniji u svoje stavove nego oni koji kliću parole samo kako im se kaže- kao papige, kao ovce bez mozga i bez imalo osjećaja pravde. Pravda je sloboda, iako su joj ljudski zakoni simbolično prekrili oči, ona i dalje u svojoj samoj biti ostaje slobodna k'o zrak koji nesvjesno dišemo. I umjetnost je sloboda, bez obzira na debljinu kuverti koje se guraju pod stolove i remete pravilan tok kvalitete njene povijesti. I ljubav je sloboda, jer ako voliš onda voliš, i ne može ti ni pomoć ni odmoć ništa što ti ili bilo tko drugi napravi – jer ćeš i dalje voljeti. Hoću reći... Sloboda i jest poanta svega ljepoga u životu. Bez nje, ništa što valja, nema svoj pravi smisao. Kao što umjetno cvijeće bez mirisa zapravo nema onaj istinski sjaj ljepote. Kao što čovjek bez iskre Jednoga nema nimalo osjećaja za svjetlost.

Ljudi znaju i nesvjesno i svjesno više ubijati u pojam jedni druge, nego se podržavati. Ja sam uvijek birala biti ona koja će rađe dati kompliment nego kritiku, pa čak i ako neka osoba nema opravdane 'kvalitete' za udjeliti kompliment, radije ću šutjeti nego petljati s crnjacima. S druge strane, naslušala sam se i komplimenata i kritika na svoj račun – i naravno da sama procjenjujem koliko je nešto lažno a koliko iskreno i kojim povodom mi netko nešto govori, a iznad svega je bitno tko mi govori. I tu dakako mješamo svoje balanse sa utjecajem 'vanjskog svijeta', jer onaj unutarnji bi sam po sebi (po prirodi) mogao sasvim savršeno funkcionirati da nema 'vanjskih okolnosti'. Stoga i jesmo ljudi, stoga i jesmo grešni... Kao na doživotnom testiranju koliko smo spremni let svojih sloboda uskladiti sa granicama i omeđenostima ovoga svijeta.

Ja sam i sanjar i idealista, koliko sam i buntovnik i anarhista. I vidite, na prvu se to čini posve kontradiktorna stvar; kao iz krajnosti u krajnost. Ali odavno je još Azra u svojim lyricsima ostavila točan odgovor – između krajnosti. Da, tu je ključ, uvijek u sredini. U mješanju nijansi svih mogućih boja između mojih snova i buntova. U ljestvici svih tonova između mojih ideala i anarhija. Tu je moja sloboda. To sam ja. Drago mi je, Antonia.